

Inleiding

Vanwege de actualiteit en ernst der zaak willen wij nóg een studie aan het onderwerp wijden betreffende de verkiezing en de “verwerping”. Het blijkt steeds weer dat de verkiezing zoals de Bijbel die hanteert in een totaal ánder daglicht wordt gezien door de meeste christenen. Dat is op z’n zachtst gesproken niet goed en onaangenaam, zowel voor de mensen als voor degene die verkiest. Wij dienen te weten wat de bedoeling van het verkiezen is, en welke gevolgen dat heeft. De misverstanden rond verkiezing moeten uit de weg worden geruimd, want die zijn er vele. Dat zal uit het vervolg blijken.

Is er iets mis met de prediking?

Het blad CV-koers heeft een aantal Refo-jongeren geïnterviewd in een plaatselijke disco te Wekerom. Gezien de antwoorden van de jongeren, is er zeer zeker iets mis met de prediking, waar de uitverkiezing fungeert als een soort struikelblok. Er is diepgaande bezinning noodzakelijk, allereerst bij de predikers in de meer bevindelijk-gereformeerde kringen. De jongeren gaven glasharde getuigenissen, waar men ijskoud van wordt, zie hierna:

“Als het voor ons eeuwigheid wordt, dan is het voor altijd branden in de hel. In de hel zitten de meeste mensen. Ik neem aan dat het daar dan best gezellig is. De hemel is slechts voor een enkeling weggelegd. Wij horen daar toch niet bij. Het geloof moet je gegeven worden, en de redding der ziel is een daad van God. God heeft van tevoren mensen tot de zaligheid voorbeschikt, en daar horen wij niet bij, dus zitten we hier in de disco.. Ben ik uitverkoren, dan zal God me dat wel laten weten”.

Hieruit blijkt dat de prediking een fatalistische levensvisie kan kweken bij sommige jongelui. De uitverkiezingsleer nemen zij als een vrijbrief voor een onbezorgde levensstijl. Het kweekt onverschilligheid tegenover het geloof en de kerk. Het ontnemt de jongelui een positieve kijk op het leven, zodat zij de zingeving niet voelen, noch zien. De predikers zullen een diepgaande studie moeten maken aangaande de leer der verkiezing en de jongelui de rechte weg voor ogen houden. De verkiezing is misverstaan. Bij Augustinus is de verkiezing een eigen leven gaan leiden met zijn tweerijkenleer, wat desastreuze gevolgen heeft gehad.

De kerk was in de dagen van Augustinus reeds in een diep verval. Men heeft van de Bijbelse fundamenten een puinhoop gemaakt. Alles is

ondermijnd en op z’n kop gezet. Alle helderheid werd vertroebeld. Het gebouw van de christelijke kerk werd vanaf de basis scheef opgetrokken, en waar men scheef begint te bouwen kan men nooit recht eindigen. Men zakt steeds dieper weg en al maar schever, zie de toren van Pisa. De Godheid werd in drieën gedeeld, alsmede de mens die op Grieks/Platonische wijze werd verdeeld in lichaam, ziel en geest, waarvan de ziel onsterfelijk werd gedacht. Jezus werd in tweeën gedeeld: mens en God tegelijk. Wij mensen werden erfelijk belast verklaard, de kinderdoop werd ingevoerd als vervanging van de geloofsdoop, en de sabbat werd gewijzigd in de zondag. De Gezette Hoogtijden en Feesten van Jahweh werden afgeschaft en daarvoor in de plaats kwamen feesten met een heidense oorsprong als Kerstfeest en Pasen. Er werd een hemel bedacht waar het altijd feest zou zijn en waar altijd gezongen zou worden op harpen onder wuivende palmbomen. En er werd een hel bedacht als tegenpool en schrikbeeld waar verworpenen tot in alle eeuwen zouden tongkauwen, knarsetanden en branden. De kerk werd gedacht het nieuwe geestelijke Israël te zijn, en het ware Israël der twaalf stammen in de verstrooiing werd geacht te zijn opgelost in de volkerenzee. Men ging kerken en kathedralen bouwen waaraan men de naam “Godshuizen” gaf, terwijl de Schrift zegt dat de Godheid niet in stenen gebouwen woont. Een geestelijke stand werd in het leven geroepen, naar heidens model. De Naam van Israëls God werd vertaald, en deswege vergeten. Het herstel van Jahweh’s koninkrijk zag men in het verrijzen van een zelf opgericht religieus systeem. Alzo werd de chaos en verwarring compleet, en niemand kon nog lezen, vanwege de kracht der dwaling, wat er wérkelijk in de Schrift geschreven stond aangaande het grote Godsplan met de eeuwen en met ons mensen

Uitverkiezing

Naar blijkt uit het verslag in CV-Koers over sommige refo-jongeren in de disco te Wekerom breekt de prediking van de uitverkiezing, en al wat daaromheen zit, hen op. Volgens deze jongeren komt het erop neer dat God enkele personen voorbestemd heeft voor de hemel, en dat de rest der mensen verworpen is. Verkiezing zou als tegenpool verwerping hebben. De uitspraken van sommige van deze jongeren zijn ijzingwekkend en om te huilen.

Laten wij toch ernstig nagaan of de Bijbel eveneens zo spreekt over verkiezing en een “Goddelijk besluit der verwerping” als keerzijde. Kent de Bijbel de vraagstelling of ik (U) wel uitverkoren ben, ja dan nee?

Wanneer de Bijbel over uitverkiezing spreekt, waarover gaat het dan in de eerste plaats? Volgens mij over het volk Israël, daarna over ambten in Israël, en tenslotte pas over individuen uit het volk Israël, (de eerstelingen-oogst), het regeringslichaam van de eindtijd-Messias. De grote aanstaande inzameling van de zogenaamd “verloren stammen Israëls in de verstrooiing” is de na-oogst.

Wanneer er uit een volk een regering wordt gekozen, is daarmee toch niet de rest van het volk verworpen, omdat niet heel het volk kan regeren? De regering is er juist om het volk te dienen, zo ook de eerstelingen, om met de eindtijd Messias onder JHWH te regeren over het herstelde volk Israël.

Wanneer wij de Schrift lezen, is daarin toch niets dat erop lijkt dat God mensen voorbestemd zou hebben tot verwerping? Zie eens wat o.a. in 1Timotheus 2:4 staat: *4 Welke wil, dat alle mensen zalig worden, en tot kennis der waarheid komen. 5 Want er is een God, er is ook een Middelaar Gods en der mensen, de Mens Christus Jezus; 6 Die Zichzelve gegeven heeft tot een rantsoen voor allen, zijnde de getuigenis te zijner tijd;*

De Schrift heeft kenbaar niet het zalig lot van enkelingen op het oog, zoals Augustinus en na hem Calvijn meende. Ook Kaïn, Ezau, Saul, Judas en anderen hebben ruimschoots de mogelijkheden gehad zich te bekeren. (Judas behoorde tot de 12 uitverkoren apostelen). Zij waren ongehoorzaam en verwierpen zichzelf! Zie Spreuken 1:24 *Dewijl Ik geroepen heb, en gijlieden geweigerd hebt; Mijn hand uitgestrekt heb, en er niemand was, die opmerkte;*

God laat de mensen niet liggen in hun val en verderf, waarin zij zichzelf zouden hebben gestort. Hij heeft volgens Ezechiël 18:32 geen lust in onze verwerping: *Want Ik heb geen lust aan den dood des stervenden, spreekt de Heere HEERE; daarom bekeert u en leeft*

Volgens Augustinus wil God de redding niet van de meeste mensen, daar zij immers niet geloven in Christus. Dat is een foutieve conclusie. Deze kerkvader gaf aan 1 Timotheus 2:4 dan ook de uitleg dat God het in werkelijkheid niet zo bedoelde dat alle mensen zouden zalig worden. God kan de massa's wel verlossen, maar zou dat niet willen. Het resultaat van deze visie? Een keihard Godsbeeld met schrikwekkende gevolgen, tot in onze tijd toe. Laten wij ons diepgaand bezinnen. De Schrift toont een God die Zich laat verbidden en Zich ontfermt. Laten wij het loodzware juk afwerpen van mensen en kerkvaders, en het juk van JHWH opnemen.

Hoe zit het met de uitverkiezing?

Wanneer Jahweh iets uitkiest is dat met een zeker doel. Anders zou het zinloos en willekeurig zijn. Wanneer wij om de een of andere oorzaak geen zicht meer hebben op zulk een doel, lijkt de uitverkiezing voor ons een wazige zaak. De uitverkiezing van Jahweh sluit een opdracht in met een doelstelling. Wanneer de doelstelling is bereikt, is de uitverkiezing vervuld. De Schrift gebruikt verschillende woorden met betrekking tot de uitverkiezing en het te stellen doel. Er zijn meerdere uitverkiezingen en meerdere doelstellingen van Jahweh om Zijn Rijk te herstellen. De uitverkiezing is niet versmald tot slechts enkele uitverkorenen, waar de rest verworpen zou zijn. De uitverkiezing is ook voor anderen die buiten Israel tot het vrouwenzaad behoren, zoals b.v. Jafet, om hen eveneens tot het heil te brengen. Bij elke soort verkiezing die wij in de Schrift lezen, mogen wij ons de vraag stellen wie of wat werd verkoren, en met welk doel?

De uitverkiezing is na Augustinus door de kerk algemeen opgevat als een zaak die slechts enkelingen betreft, waarbij de massa's verworpen zouden zijn. De Gereformeerde kerken zien de uitverkiezing als het hart van het verbond, waarbij God van eeuwigheid het plan had Zijn kerk zalig te maken. Toch hebben de meeste christenen alle eeuwen door grote moeite gehad met de leer der voorbestemming en uitverkiezing. Wij dienen vooreerst te weten wat het grote Godsplan met deze wereld is. Het gaat Jahweh er immers om de aarde te herstellen en om al het kwaad te vernietigen. Allereerst moet de grote kwaadstichter worden opgepakt en vernietigd, de satan of grote tegenstander, een gevallen hoofdengel met zijn volgelingen. Onze Schepper heeft Zijn wereld lief. Via de Gezette Hoogtijden en Feesten van Israël heeft Jahweh uitgebeeld hoe en volgens welk schema Hij de wereld bezig is te verlossen. Dát is goed nieuws! Dát is een blijde tijding (evangelie). Het gaat om de Godsregering, het herstel van Elohim's koninkrijk, de wederoprichting aller dingen. Dit herstel vergt tijdvakken, eeuwen, en verloopt via verschillende bedelingen. Algemeen is er geen oog voor de verschillende bedelingen. De blik der christenen wordt slechts gericht op twee mogelijkheden: verkoren of verworpen, hemel of hel.

Er is slechts oog voor een individuele wedergeboorte, en dan nog zulk een wedergeboorte waaraan men de naam “levendmaking” heeft gegeven, waarbij een mens Christus nog niet zou kennen. Droeviger kan het niet. De

grote wereldomvattende wedergeboorte waarvan onze JHWH spreekt, blijft onbesproken.

Voorbestemming of voorbeschikking verbinden de meeste christenen met de persoonlijke uitverkiezing en of verwerping. Het Griekse proorizoo betekent zo iets als “van te voren bepalen”, zoals uit Efeze 1:11 *In Hem, in Welken wij ook een erfdeel geworden zijn, wij, die te voren verordineerd waren naar het voornemen Desgenen, Die alle dingen werkt naar den raad van Zijn wil;* De voorbestemming heeft dus te maken met onze erfenis, erfdeel. Niet met onze individuele verkiezing tot zaligheid. Volgens Efeze 2: gaat het erom dat Jahweh een nieuwe Mens maakt, een Hoofd, met het doel om uiteindelijk via dat Hoofd het herstel te verwezenlijken van Zijn koninkrijk. Pro-orizoo betekent: pro = voor, en orizoo komt van horizon, of uiteinde. Het gaat om het uiteindelijke doel van Jahweh. In 1Cor. 2:7 gebruikt Paulus weer pro-orizoo, waar het verbonden is met “heerlijkheid” en “verborgenheid”, specifiek voor Israel. *7 Maar wij spreken de wijsheid Gods, bestaande in verborgenheid, die bedekt was, welke God te voren verordineerd heeft tot heerlijkheid van ons, eer de wereld was;*

Ook in Romeinen 8:29vv is het een voorbestemming om verheerlijkt te worden, namelijk met het oog op het te herstellen rijk van Jahweh, een vernieuwde hemel en aarde waarop gerechtigheid zal wonen. Wij mensen worden niet geroepen krachtens voorbestemming of verkiezing. Nee, wij mensen dienen juist onze roeping en verkiezing vast te maken, te bevestigen, 2Petrus 1:10. Wij dienen onze persoonlijke zaligheid met vreze en beven te werken, Filippenzen 2:11. Waarom? Om daarna de zegen en erfenis te mogen verkrijgen, zie 1Cor. 9:27, Hebr. 4:11, Jakobus 2:14, 1Petrus 3:9.

Elke gelovige zal de rechten voor zijn erfenis als eerstgeboren zonen dienen te verwezenlijken, om die in de toekomstige Messiaanse heerlijkheid te mogen ontvangen. Daartoe is hij als gelovige voorbestemd, dat wil zeggen in aanmerking gekomen. Niet dat men voorbestemd was een gelovige te worden. Alles wat met het Evangelie des koninkrijks te maken heeft is voorbestemd, niet wat met het Evangelie van persoonlijk heil van doen heeft.

Voor de gelovigen blijft er een rust over, Hebr. 4:9. Zij zijn gered, maar hier op aarde nog niet in de rust. Wel in de vrede met JHWH. Er heerst

echter nog strijd op aarde. De rust is elders. Pas na de overwinning volgt de rust, zie Openbaring 2:7, 2:11, 2:17, 2:26, 3:5, 3:12, 3:21, 21:7.

De gelovige is op reis met een doel en bestemming. Het einddoel is de aankomst in de Stad van Jahweh, waar Abraham naar uitzag. Er is een ontwikkeling, vervolmaking op aarde van de gelovigen, en daarna de rust, in het Messiaanse tijdvak, voorafgaand aan het definitieve herstel van Elohim's Rijk op aarde.

Het verkiezen (eklegomai) heeft een doel, zie Johannes 15:16, namelijk om veel vruchten te dragen. Het is ook in Efeze 1 te lezen:

4 Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde;

5 Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil.

Het gaat over het “in-Christus-zijn”, dán zijn wij uitgekozen. Het gaat hier dan ook niet om de vraag of ik wel uitverkoren ben, maar of ik in JHWH een nieuwe schepping ben, een gezalfde, dat is een christos, om mijzelf te vervolmaken, om mijn heil uit te werken, opdat ik mijn loon moge ontvangen in de Messiaanse bedeling. De armen en zwakken verkeren daartoe in de beste positie zich te kwalificeren, hun behoud te verwezenlijken. Rijkdom naar het vlees staat algemeen in de weg het rijk van Jahweh binnen te gaan.

Er worden velen geroepen, maar weinigen die zich laten uitkiezen, die de oproep aanvaarden en de uitdaging aangaan. Weinigen die zich kwalificeren. Uitverkiezing vraagt immers om een antwoord. Van de velen die geroepen (Grieks = legoo) worden, laten zich weinigen uitkiezen (ek-legoo), om zich in te zetten tot eerstelingen te worden. Het gaat hier dus om de groei en opwas der gelovigen, zoals uit de brieven van Petrus blijkt. De roeping en verkiezing moeten worden vastgemaakt. De gelovigen dienen hun einddoel te bereiken, 1Petr.1:9. Allen lopen in de loopbaan, slechts één ontvangt de prijs. *1 Corinthiërs 9:24 ¶ Weet gijlieden niet, dat die in de loopbaan lopen, allen wel lopen, maar dat een den prijs ontvangt? Loopt alzo, dat gij dien moogt verkrijgen.*

Schriftgegevens

De Bijbel gebruikt een aantal woorden die in betrekking staan met de uitverkiezing. Uitverkiezing heeft vooreerst een opdracht n.l. een einddoel te bereiken voor de gelovigen.

De verschillende woorden die de Schrift gebruikt voor uitverkiezing mag men niet allen toepassen op de persoonlijke uitverkiezing tot zaligheid.

Het volk Israël is uitgekozen, zie Deuteronomium 7:6 *Want gij zijt een heilig volk den HEERE, uw God; u heeft de HEERE, uw God, verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn uit alle volken, die op den aardbodem zijn. De HEERE heeft geen lust tot u gehad, noch u verkoren, om uw veelheid boven alle andere volken; want gij waart het weinigste van alle volken.*

Het Hebreeuwse bachar is zoveel als “uitgelezen zijn”. Het doel is, dat het volk Zijn eerste eigendom zou zijn. De satan was de machthebber geworden van de aarde en van de volkeren. Jahweh begint Zijn herovering met een eigen volk uit te selecteren. Adeldom verplicht. Gehoorzaamheid wordt gevraagd. Uit het volk heeft Jahweh David tot koning uitgekozen, verhoogd. Ook heeft Hij priesters en profeten uitgekozen.

Israël is als volk uitgekozen. Waarom? Om der vaderen wil. Zie Deuteronomium 7:8 *Maar omdat de HEERE ulieden liefhad, en opdat Hij hield den eed, dien Hij uw vaderen gezworen had, heeft u de HEERE met een sterke hand uitgevoerd, en heeft u verlost uit het diensthuis, uit de hand van Farao, koning van Egypte.*

9 *Gij zult dan weten, dat de HEERE, uw God, die God is, die getrouwe God, welke het verbond en de weldadigheid houdt dien, die Hem liefhebben, en Zijn geboden houden tot in duizend geslachten.*

En waartoe? Om alle volkeren tot een zegen te zijn. Zie Deuteronomium 14:2, Psalmen 135:4, Jesaja 41:8.

Bij het woord bachar moeten wij volgens dr. W. Ten Boom in “Oud Testamentische-kernbegrippen” niet denken aan een éézijdige Godshandeling, waarbij de (of het) verkorene passief zou zijn. Bij bachoer en bachier behoort een persoonlijke actie, zoals men bij de rangsverhoging van soldaten vooraf kijkt naar de afgelegde prestaties. Bij voldoende prestaties komt men b.v. in aanmerking om toe te treden tot een keurbende of elite-eenheid. Bachar als verkiezen heeft dan ook een gericht doel. De bachoeriem als keurbende streed voor het volk. De gedachte dat de bachoeriem alleen uitverkoren zou zijn tot zaligheid, en dat de rest van het volk naar een hel zou worden verworpen, zoals Augustinus wil, is immers absurd! Men wordt verkoren om bij een groep te behoren, die een bijzondere taak heeft, het volk en algemeen welzijn ten goede! De gelovigen van de nieuwe bedeling worden geroepen tot het regeringslichaam van de eindtijd-Messias, als eerstelingen om met Hem te

regeren over het verzamelde Israël der twaalf stammen, die in de verstrooiing waren zonder hun ware identiteit te kennen.

Ooit werd de stam Levi verkoren tot priesterstam. Daarmee werden de andere stammen niet verworpen, als zouden ze volledig afgeschreven zijn. Nee, elke Israëliet bleef priester, maar dan in zijn eigen huis, niet in de tabernakel en tempel.

Israël als volk werd verkoren, doch het beantwoordde niet aan haar hoge roeping. Door zelfverheffing werd het onbekwaam voor haar wereldtaak: een voorbeeld te zijn voor alle volkeren. Israël was wel een mooie boom, een goede boom, met grote takken en veel bladeren. Helaas, weinig of geen vruchten. Mattheus 3:8. Alzo veranderde Israël de zegen die aan de verkiezing verbonden zit in een vloek, Amos 3:2.

Het Grieks kent verschillende woorden en betekenissen, als:

eklogé (uitverkiezing), eklogemai (uitverkiezen), eklektos (uitverkorene). Aireomai, verkiezen wat voorkeur heeft, zoals in 2Thes.2:13, Fill. 1:22 en Hebr. 11:25.

Procheirizomai, dat is tevoren gekozen zijn, Handelingen 22:14, 26:16. En Cheirotoneoo, dat is kiezen ter benoeming, Handelingen 14:23. 2Kor. 8:19. Van te voren benoemen is Procheirotoneomai.

Proorizoo, is voorzien, tevoren verordineerd, Handelingen 4:28, Romeinen 8:29, 1Kor. 2:7, Efeze 1:5.

Proginoosko is voorkennis, Romeinen 8:29.

Toch een verwerping?

In Mattheus 3 geeft Johannes de Doper een duidelijke uiteenzetting van onderscheid tussen bomen. Verwerpelijke bomen die geen vruchten dragen, en goede bomen die wel vruchten dragen. Ook spreekt hij over koren, dat in de schuur verzameld wordt, en over kaf dat verbrand wordt. Er is een duidelijk onderscheid tussen beiden, hoewel voor ons mensen niet altijd even zichtbaar.

Mattheus 3:7 *Hij dan, ziende velen van de Farizeeën en Sadduceeën tot zijn doop komen, sprak tot hen: Gij adderengebroidsels! wie heeft u aangewezen te vlieden van den toekomenden toorn?*

8 *Brengt dan vruchten voort, der bekering waardig.*

9 *En meent niet bij u zelve te zeggen: Wij hebben Abraham tot een vader; want ik zeg u, dat God zelfs uit deze stenen Abraham kinderen kan verwekken.*

10 En ook is alrede de bijl aan den wortel der **bomen** gelegd; alle **boom** dan, die **geen goede vrucht** voortbrengt, wordt uitgehouwen en in het vuur geworpen.

11 Ik doop u wel met water tot bekering; maar Die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; Die zal u met den Heiligen Geest en met vuur dopen.

12 Wiens wan in Zijn hand is, en Hij zal Zijn dorsvloer doorzuiveren, en Zijn **tarwe** in Zijn schuur samenbrengen, en zal het **kaf** met onuitblusselijk vuur verbranden.

Er is hier sprake van bomen die goede vruchten dragen, en bomen die kwade vruchten voort brengen. En daarna is er sprake van Zijn tarwe dat in de schuur wordt samengebracht, en het kaf dat wordt verbrand. Er is een scherp contrast en duidelijk onderscheid tussen beide voorstellingen.

Hetzelfde onderscheid vinden we terug in de schapen en bokken, zie Mattheüs 25:32 *En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt.*

Het gaat hierbij om volken, niet om individuen.

In Mattheus 13:24 gaat het over onkruid en goed zaad, zion-zaad en zizanion-onkruid. *Een andere gelijkenis heeft Hij hun voorgesteld, zeggende: Het Koninkrijk der hemelen is gelijk aan een mens, die goed zaad zaaide in zijn akker. 25 En als de mensen sliepen, kwam zijn vijand, en zaaide onkruid midden in de tarwe, en ging weg. 26 Toen het nu tot kruid opgeschoten was, en vrucht voortbracht, toen openbaarde zich ook het onkruid. 27 En de dienstknechten van den heer des huizes gingen en zeiden tot hem: Heere! hebt gij niet goed zaad in uw akker gezaaid? Van waar heeft hij dan dit onkruid? 28 En hij zeide tot hen: Een vijandig mens heeft dat gedaan. En de dienstknechten zeiden tot hem: Wilt gij dan, dat wij heengaan en datzelve vergaderen? 29 Maar hij zeide: Neen, opdat gij, het onkruid vergaderende, ook mogelijk met hetzelfde de tarwe niet uittrekt. 30 Laat ze beiden te zamen opwassen tot den oogst, en in den tijd des oogstes zal ik tot de maaiers zeggen: Vergadert eerst dat onkruid, en bindt het in busselen, om hetzelfde te verbranden; maar brengt de tarwe samen in mijn schuur.*

De goede vruchten van de “bomen” lezen wij in Mattheus 25:32, wat duidelijk op een nationale aangelegenheid ziet van volken: *En voor Hem zullen al de volken vergaderd worden, en Hij zal ze van elkander scheiden, gelijk de herder de schapen van de bokken scheidt. 33 En Hij zal de schapen tot Zijn rechter hand zetten, maar de bokken tot Zijn linker Handelingen 34 Alsdan zal de Koning zeggen tot degenen, die tot Zijn rechter hand zijn: Komt, gij gezegenden*

Mijns Vaders! beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.

Let op de vruchten:

35 *Want Ik ben hongerig geweest, en gij hebt Mij te eten gegeven; Ik ben dorstig geweest, en gij hebt Mij te drinken gegeven; Ik was een vreemdeling, en gij hebt Mij geherbergd. 36 Ik was naakt, en gij hebt Mij gekleed; Ik ben krank geweest, en gij hebt Mij bezocht; Ik was in de gevangenis, en gij zijt tot Mij gekomen.*

37 *Dan zullen de rechtvaardigen Hem antwoorden, zeggende: Heere! wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigt, of dorstig, en te drinken gegeven?*

38 *En wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien, en geherbergd, of naakt en gekleed? 39 En wanneer hebben wij U krank gezien, of in de gevangenis, en zijn tot U gekomen? 40 En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg Ik u: Voor zoveel gij dit een van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan.*

Het zijn de Israëlvolkeren geweest en niet de Afrikaanse, Aziatische en Islamitische volkeren die zich ingezet hebben voor de armen en verdrukten. Was er ergens ellende in de wereld, dan is er bij de Israëlvolkeren in het Westen bereidheid te helpen. Dus is Israël een dienend volk.

Uitkiezen is zoveel als selecteren, en dan wel in de zin dat volkeren geselecteerd zullen worden, zie Mattheus 13:47 *Wederom is het Koninkrijk der hemelen gelijk aan een net, geworpen in de (volken-) zee, en dat allerlei soorten van vissen (volken) samenbrengt;*

48 *Hetwelk, wanneer het vol geworden is, de vissers aan den oever optrekken, en nederzittende, lezen het goede uit in hun vaten, maar het kwade werpen zij weg.*

49 *Alzo zal het in de voleinding der eeuwen wezen; de engelen zullen uitgaan, en de bozen (volken) uit het midden der rechtvaardigen afscheiden;*

50 *En zullen dezelve in den vurigen oven werpen; daar zal zijn weening en knersing der tanden.*

Israël was als volk verkozen om een zeer hoog geestelijk ideaal te verwezenlijken, namelijk om de wereld het onbaatzuchtig wederzijds dienen te demonstreren. Dat is de leefwijze zoals Jahweh het wil, dat is liefde, saamhorigheid, barmhartigheid en gemeenschapsleven. Israël beantwoordde daar niet aan, verloor daardoor haar naam en kende zelfs haar eigen identiteit niet meer. Evenwel bleef Israël als volk de parel die in de akker verborgen lag. De akker is de wereld. Jahweh heeft de parel zelfs zó goed verborgen, dat niemand van de boze volken die parel kan vinden. Dat is ook gebleken uit het feit dat niemand meer weet waar het échte Israël zich bevindt, op enkele identiteitbewust geworden individuen na.

Deuteronomium 4:27 *En de HEERE zal u verstrooien onder de volken; en gij zult een klein volksken in getal overblijven (als een parel in de akker) onder de heidenen, waar de HEERE u henen leiden zal.*

28 *En aldaar zult gij goden dienen, die des mensen handenwerk zijn, hout en steen, die niet zien, noch horen, noch eten, noch rieken.*

29 *Dan zult gij van daar den HEERE, uw God, zoeken, en vinden; als gij Hem zoeken zult met uw ganse hart en met uw ganse ziel.*

30 *Wanneer gij in angst zult zijn, en u al deze dingen zullen treffen; in het laatste der dagen, dan zult gij wederkeren tot den HEERE, uw God, en Zijn stem gehoorzaam zijn.*

31 *Want de HEERE, uw God, is een barmhartig God; Hij zal u niet verlaten, noch u verderven; en Hij zal het verbond uwer vaderen, dat Hij hun gezworen heeft, niet vergeten.*

De leefwijze van de bozen, van de boze volkeren is geheel anders, is zelfgericht, zelfzuchtige en moordende concurrentie, haat, uit elkaar drijven, uitbuiting en harde strijd. De kerk heeft vanaf het begin slechts oog gehad voor een “versmalde” verkiezing van enkele individuen. De kerk kon niet meer in het brede verband zien naar volkeren, naar de wereld. Vandaar dat het evangelie des koninkrijks gereduceerd werd tot een boodschap voor zeer weinigen. De kerk leerde een dubbele predestinatie, namelijk een besluit der verkiezing én een besluit der verwerping. Deze leer heeft voor veel onheil gezorgd. Er ontstond lijdelijkheid en dodelijke berusting, met anderzijds kwaad bloed dat gezet werd, zodat mensen zich van de kerk afscheidden.

De Schrift toont nergens berusting, maar actie. Abraham pleitte actief voor Sodom. Mozes trad in de bres voor het volk toen het een gouden kalf had gemaakt. En, Jahweh heeft zich soms laten verbidden en Zijn plan gewijzigd, zie maar het voorbeeld van Jona en Ninevé. Wanneer de gerichten over Israël kwamen, hield daarmee Jahwehs ontferming niet op. De straffen en gerichten hebben een doel, namelijk de bekering en terugkeer tot Jahweh, zie Jesaja 26:9, Ezechiël 18:23, 28:22, Psalm 94:12-13.

De gerechtigheid van Jahweh is een *reddende* gerechtigheid en geen wrekende of vernietigende. De wraak en vergelding staan bij Jahweh altijd in dienst van de reddende gerechtigheid. De Heidelbergse Catechismus vat het woord gerechtigheid op als een eisende gerechtigheid. Zie vraag 12. De Schrift verstaat dat er niet onder. Gerechtigheid is een gedrag hetwelk de volkeren gemeenschappelijk ten goede komt. Het gaat er hierbij niet over

of voor onze schuld wordt betaald op één of andere wijze. Het gaat Jahweh niet om afbetaling, want dat is onmogelijk.

ALVERZOENING ?

Niet iedereen zal het koninkrijk Gods binnen mogen en kunnen gaan. Buiten zijn de honden, de tovenaars en afgodendienaars.

Openb 21:8 Maar den vreesachtigen, en ongelovigen, en gruwelijken, en doodslagers, en hoereerders, en tovenaars, en afgodendienaars, en al den leugenaars, is hun deel in den poel, die daar brandt van vuur en sulfer; hetwelk is de tweede dood.

22:15 Maar buiten zullen zijn de honden, en de tovenaars, en de hoereerders, en de doodslagers, en de afgodendienaars, en een iegelijk, die de leugen liefheeft, en doet.

Zij zullen de tweede dood krijgen, dat wil zeggen, voor de tweede maal sterven en niet verder mogen leven. De tweede dood is niet een "eeuwig leven in een hel", dat strijdt met het begrip "dood", dat is: niet meer leven, geen existentie.

Mattheus 22 toont ons dat de nodiging om tot de grote bruiloft te komen tot een ieder uitging. Niemand werd geweigerd omdat hij of zij volgens een eeuwig besluit der verkiezing of verwerping er niet zou bij behoren.

De mensen zélf weigerden te komen!

Ook de man die geen bruiloftskleed aanhad, werd niet buitengesloten omdat hij een verworpen zou zijn geweest. Nee, hij was te lui en te gemakzuchtig geweest om het hem gratis aangeboden bruiloftskleed aan te trekken.

Het doel van deze gelijkenis is om aan te tonen dat het niet aan Elohim ligt -en dus ook niet aan een eventueel besluit der verwerping- dat er velen niet komen op Zijn nodiging. De schuld ligt geheel bij de afwijzende mensen. De mensen mochten komen, maar wilden niet. En, indien zij al kwamen, dienden zij zich te voegen naar de eisen van het feest, volgens de etiquette van de gastheer. De mens is en blijft algeheel de beslissende factor, niet de uitverkiezing ,c.q. de verwerping.

Van de velen die geroepen zijn/worden, laten zich er maar weinigen uitkiezen. Zij willen niet aan de bruiloft deelnemen. En van degenen die kwamen lezen wij ook niet zo'n enthousiaste gewilligheid. Zij moesten worden gedwongen in te komen. Maar, ze kwamen en trokken het hun aangeboden bruiloftskleed aan. Het gaat in deze gelijkenis niet over twee categorieën mensen, die van eeuwigheid gepredestineerd zouden zijn tot

verkiezing en/of tot verwerping. Wanneer dat waar zou zijn, kan de Evangelie-oproep tot bekering niet welgemeend zijn.

Dr. W. Ten Boom geeft de volgende definitie aan het begrip verkiezen: *"Verkiezen betekent, dat wij het door ons verkozenen naar voren halen met het oog op een door ons gesteld doel, daarbij aan de inwonende krachten gelegenheid gevend, tot volle ontplooiing te komen"*.

Verkiezen is dan ook niet het vormen van een geïsoleerd groepje uitverkorenen, daar er altijd een samenwerking moet blijven met het overige volk waaruit de verkorenen zijn gekozen! Die verkorenen zijn er juist óm en vóór het overige volk!

Verwerping betekent hier in het geheel niet een vernietiging van het volk, van de overigen. Integendeel, het betekent dat slechts dat kleine groepje uit het volk werd uitgekozen om namens hen, de "verworpenen", een speciale functie te vervullen. Dus niet verworpen in de zin van verdoemd, maar verworpen in de zin van "niet voldoende geschikt om elite te zijn". Uit een volk kan slechts een klein deel tot de regering behoren. Heel het volk kan niet regeren, dus wordt er een regering uitgekozen. Daarmee is het volk niet verdoemd, maar wel verworpen om niet te mogen regeren.

En, de verkorenen zullen zich moeten bewijzen, zie Joh.15:16.

Wij zien dan verder inzake de vrucht die de verkorenen moeten tonen dat Johannes de Doper zich heel scherp uitgelaten heeft tegen de verbastering van de verkiezingsgedachte van de joden. Onder de joden zaten immers veel onbekeerde Edomieten en andere gemengden of ingeslopenen.

Israël was wel verkoren, maar voldeed niet aan haar hoge roeping. Het volk bracht niet de gewenste vruchten voort. Zij dachten in hun hoogmoed dat zij het alleen waren, de enigen die de wet en waarheid kenden. Zij zagen hun wereldtaak voor de volkeren niet meer. De wereld draaide om hen, en de wereld had zich voor hen te buigen, in plaats van dat zij zich voor de wereld inzetten. Johannes de Doper eiste vruchten der bekering waardig. Het volk bracht stinkende vruchten voort. Het volk bleef hangen in formaliteiten, regelgeving, wetticisme. Men bracht geen daden van dank en liefde voort.

Velen waren geroepen, weinigen lieten zich uitkiezen en toonden zich geschikt voor de grote wereldtaak. In het woord "verkiezing" zit dan ook niet een negatieve gedachte. En de schaduwzijde van verkiezing, nl. de verwerping houdt **niet** een vernietiging van de overigen in.

Zoals gezien betekent dat nog geen wereldwijde alverzoening. De satan en het slangenzaad verdwijnt van deze planeet. De rechtvaardigen zullen het aardrijk erfelijk bezitten, de onrechtvaardigen gaan naar de tweede dood.

Dat er gerichten van Elohim zijn, is in de eerste plaats om mensen tot inkeer te brengen. Zie Ps.94:11-15

11 De HEERE weet de gedachten des mensen, dat zij ijdelheid zijn. 12 Welgelukzalig is de man, o HEERE! dien Gij tuchtigt, en dien Gij leert uit Uw wet, 13 Om hem rust te geven van de kwade dagen; totdat de kuil voor den goddeloze gegraven wordt. 14 Want de HEERE zal Zijn volk niet begeven, en Hij zal Zijn erve niet verlaten. 15 Want het oordeel zal wederkeren tot de gerechtigheid; en alle oprechten van hart zullen hetzelfde navolgen.

De leer van Augustinus dat Elohim twee besluiten heeft, nl. één der verkiezing, en als keerzijde de verwerping, heeft veel onheil gesticht. Wij zouden in het lot der verworpenen moeten berusten. Elohim wil het zo.

Nee, zegt de Schrift, geen berusting. Elohim roept allen. Jezus was met innerlijke ontferming bewogen over de scharen. Nee, geen eeuwige straf in een brandende hel, maar de tweede dood, als een rechtvaardig oordeel dat men zich het eeuwige leven onwaard achtte.

Het gericht is om de mensen tot inkeer te brengen, als dat ook niet helpt, volgt de tweede dood. In Openbaring lezen wij diverse malen dat de mensen zich **niet** bekeerden, Openbaring 16:9-11.

De volgorde van Elohims redding van Zijn wereld, tot herstel van Zijn Godsregering is als volgt:

Hij schiep de mensen, Adam en Eva, de zaadlijn der vrouw

Uit hen kwam Abel, die werd vermoord (en daarmee zijn hele nageslacht) door Kaïn. Toen volgde Seth. De lijn gaat door naar Noach, Sem en Abraham. Uit Jakob komt het volk Israël. Dat volk is modelvolk voor de Theocratie, maar verwierp deze. Elohim gaat het regeringslichaam vormen uit de twaalf stammen van Israël, de eerstelingenooft. Daarna komt het

Messiaans Vrederijk, de grote oogst uit Israël. Dan gaat Israël de volkeren roepen, en uiteindelijk wordt het Godsrijk geheel hersteld, opdat Elohim zij alles en in allen. Gerichten houden niet het einde in van Elohims ontferming, maar dienen om de schapen op hun plek te brengen, en ook om de bokken te verwijderen van de plaats die zij brutaal willen innemen. Wij hebben nu gezien dat de Schrift heel anders spreekt dan onze christelijke traditie over verkiezing, verwerping, eeuwige straf, en in het geheel niet spreekt over erfzonde.

Wij verkiezen de Schrift te volgen en niet de mensen en hun foute traditie. Wie beter weet en aanmerkingen heeft op dit ons besluit zal ons een grote dienst bewijzen. Wie beter weet en toch de foute traditie blijft volgen, zal te zwaarder oordeel ontvangen.

Het doel van tucht en straf is te zien in Hebr.12:10 en Deut.13:11

Hebr. 12:10 Want genen hebben ons wel voor een korten tijd, naar dat het hun goed dacht, gekastijd; maar Deze kastijdt ons tot ons nut, opdat wij Zijner heiligheid zouden deelachtig worden.

11 En alle kastijding als die tegenwoordig is, schijnt geen zaak van vreugde, maar van droefheid te zijn; doch daarna geeft zij van zich een vreedzame vrucht der gerechtigheid dengenem, die door dezelve geoefend zijn. 2 Daarom richt weder op de trage handen, en de slappe knieën;

13 En maakt rechte paden voor uw voeten, opdat hetgeen kreupel is, niet verdraaid worde, maar dat het veelmeer genezen worde.

14 Jaagt den vrede na met allen, en de heiligmaking, zonder welke niemand den Heere zien zal;

Deuteronomium 13:11 Opdat gans Israël het hore en vreze, en niet voortvare te doen naar dit boze stuk in het midden van u.

Vergelden:

De calvinistische vergeldingsleer is, volgens prof. H. van Praag in "Blauwdruk voor een nieuwe wereld", onjuist.

Vergelden is alles weer goedmaken.

Ons woord "boeten" heeft ook die betekenis, dat wil zeggen "beter maken". Gerechtigheid is dan ook geen wraak, maar het tot zijn recht laten komen van een zaak! Gericht en richten heeft de betekenis om iets dat krom was weer te rechten, recht te zetten. Niet om het totaal te vernietigen!

Voor deze gerechtigheid hebben de profeten en apostelen zich ingezet, en daar staan wij volkomen achter. Israël, hoe krom en verkeert het ook is geworden, zal eens weer volkomen recht staan tegenover haar Man en Maker! Daartoe heeft Elohim Zijn Gemeente uitgekozen, niet om de rest van Israël te vernietigen, maar om hen te richten, te onderwijzen in de weg der waarheid. En dan zal Israël alle (schaap-) volkeren tenslotte tot de berg roepen en zal van Sion de Wet uitgaan!

Openbaring 1:24 En de volken, die zalig worden, zullen in haar licht wandelen; en de koningen der aarde brengen hun heerlijkheid en eer in dezelve.